

Koldingbogen

ÅRSTAL:	2011
FORFATTER:	Ellen Hansen
TITEL:	Kammerherreinden og Brødremenigheden.
KORT RESUME:	Christina Friederica von Holstein og hendes liv på Favervrågård og skabelsen af Christinero.

KAMMERHERREINDEN OG BRØDREMENIGHEDEN

AF ELLEN HANSEN

Christina Friederica von Holstein blev født på det daværende Tønder Slot den 6. januar 1741 som datter af amtmand Friedrich Wilhelm von Holstein (1703-1767) og Margaretha Hedwig von Ahlefeldt (1718-1781). Af moderen lærte hun tidligt, at den, som er født i gode kår, har forpligtelse til at efterleve budet om at elske sin næste og hjælpe mennesker i nød.

Som 23-årig giftede hun sig med sin jævnaldrende fætter – på både fædrene og mødrene side – Christian Friedrich von Holstein, som var kammerherre hos kong Christian den 7. Efter syv års ægteskab blev han tildelt en orden "L' Union Parfaite" (ordenen var indstiftet af Christian den 6.s dronning Sofie Magdalene), som skulle kendetegne "den fuldkomne forbindelse" ægtefællerne imellem. Året før var han blevet udnævnt til hvid ridder, den oprindelige Dannebrogorden. Det ser altså ud til, at det unge par har fået en god start på deres samliv, og at deres ægteskab blev regnet for meget lykkeligt. Tilsyneladende var det eneste, som det unge par manglede i den perfekte forbindelse, en arving.

Men lykken skulle ikke vare ved. Det siges, at Christina Friederica ikke har kunnet gennemføre et svangerskab. Måske på grund af ægteparrets dobbelte slægtskab? Og på et tidspunkt i løbet af deres samliv blev hun ramt af børnekopper, det vides ikke hvornår.

Det var en sygdom, som var meget alvorlig. Mange overlevede ikke et angreb. Og de, der kom igennem sygdommen, måtte i mange tilfælde betale for deres overlevelse med et synligt handicap: koppear på kroppen og i ansigtet. Det gjaldt også Christina Friederica, som fra den tid ikke længere ønskede at vise sig offentligt, men dækkede sit skamferede ansigt med et slør, når hun var borte fra hjemmet.

De to ægtefæller fjernede sig efterhånden mere og mere fra hinanden, hvad både barnløsheden og hendes ændrede udseende kan have givet anledning til. Hun var inderligt troende og optaget af den åndelige bevægelse pietismen, som havde bredt sig i Danmark og var bragt hertil fra Tyskland bl.a. af de fromme brødre fra Herrnhut. De fik navnlig tilhængere i Slesvig (Sønderjylland) og op langs den jyske vestkyst, på Fyn og i København.

Han, derimod, blev mere og mere nydelsessyg og foretrak at leve det søde liv. Det fik dog en brat ende ved hoffet, idet han, uvist hvorfor, påkaldte sig kongens vrede og blev udvist af København for bestandig. En myte fortæller, at Christian den 7. blev fortørnet over at høre, at Christian Friedrich von Holstein forud for en køretur i karet gennem København havde ladet sine folk forsyne en af de fire heste i forspandet med sølvsko. Den

ene var fastgjort med bare ét søm, således at kammerherren kunne være sikker på, at skoen blev tabt, og alle folk kunne se, hvor rig han var. Det lyder dog som en lidt tynd forklaring. Kongen selv veg ikke tilbage for at føre et forargeligt liv; så hvorfor skulle han forarges over den historie?

INDFLYTNING PÅ FAVERVRÅGÅRD

En grund, som synes mere sandsynlig, kunne være, at Christian Friedrich har haft for tætte forbindelser til Struensee. Men det er også gætværk. Det står imidlertid fast, at kammerherre Christian Friedrich von Holstein og hans gemalinde på et tidspunkt forlod København, og at parret i 1777 købte Favervrågård ved Christiansfeld, hvor de flyttede ind.

Christina Friederica var meget optaget af Brødremenigheden, som hun kendte fra sin barndom i Tønder. Og også fra sin tid ved hoffet i København har hun kendt til den pietistiske bevægelse. Den ældste af de to enkedronninger, Sofie Magdalene, var en slægtning til den tyske greve Nicolaus Ludwig Zinzendorf, som havde tilbudt brødrene et fristed og givet dem lov til at bygge byen Herrnhut på sin jord. Sofie Magdalene var enke efter Christian den 6., og i hans regeringstid (1730-1746) var hele hoffet dybt påvirket af pietismen.

Dengang Frederik den 5. døde i 1766, var hans søn, Christian den 7., blevet konge, kun 17 år gammel, og året efter foretog han sin otte måneder lange udenlandsrejse med et meget stort følge. Kongen havde en tysk

Favervrågård, bygget i 1500-tallet, set fra nord. Tv. avlsbygningerne, som sammen med den oprindelige hovedbygning omslutter den brolagte gårdsplads. O. 1800 er stuehuset forlænget med en større tilbygning, vinkelret på den oprindelige bygning. Mod vest udhuse, ikke alle originale. Stien th. fører over til Christinero. Pga. strenge bestemmelser i testamentet kunne bygningerne ikke reddes, men blev nedrevet i 2005. Foto fra 1942 i Christiansfeld Lokalhistoriske Arkiv.

læge, den tidligere stadsfysikus i Altona, Johann Friedrich Struensee, med på rejsen. Efter rejsen fulgte Struensee med til København som kongens livlæge.

Struensees begejstring for Herrnhuternes virke i Tyskland og Holland blev årsag til, at kongen efter hjemkomsten inviterede denne brødremenighed til at bosætte sig også i Danmark, og han solgte Tyrstrupgård, forsyningsgård til Koldinghus og Hansborg i Haderslev, til menigheden. Inden handelen var afsluttet, blev Struensee efter beskyldninger om forræderi henrettet i april 1772, men forhandlingerne var da så fremskredne, at koncessionen blev underskrevet af kongen den 13. august 1772.

Den 1. april 1773 blev grundstenen til de første fire huse i den fuldt færdige byplan nedlagt på Tyrstrupgårds Langager, og den nye by blev opkaldt efter kongens mark: Christiansfeld.

Christina Friederica ønskede at sætte bo i nærheden af Brødremenighedens nye by, Christiansfeld, og derfor købte ægteparret blot fire år efter byens grundlæggelse Favervrågård, en hovedgård eller herregård et par kilometer fra Christiansfeld i sydvestlig retning. Den havde et jordtilliggende på 133,6 tønder land. Til sammenligning kan nævnes, at en enkelt anden jordbesidder i Favervrå havde 100 tønder land. Resten af gårdene var på mellem 60,2 og 16,5 tdr. land. Stuehuset var fra midten af 1500-tallet og af ret beskedne størrelse.

Den afsatte kammerherre havde ikke lænere nogen indtjening, men Christina Friederica havde en meget stor formue, efter sigende fra sin mor. Udover købet af gården bekostede hun nogle år senere en udbygning af stue-

huset, ligesom hun gennem alle årene ofrede store beløb på at øve barmhjertighedsgerninger i området med hendes mor som forbillede. Kammerherren døde på Favervrågård i 1798, Kammerherreinden i 1812.

CHRISTINA FRIEDERICAS LIV PÅ FAVERVRÅGÅRD

Det var således Brødremenigheden i Christiansfeld, som betog Christina Friederica von Holstein så meget, at hun gerne ville bo i nærheden. I selve byen kunne hun og hendes gemal ikke købe en gård. Der var kun byhuse, og fordi hun ikke boede i en af de to hovedgader i byen, Nørregade og Søndergade (i dag Lindegade), kunne hun efter datidens regler ikke optages i menigheden. Favervrå ligger i Tyrstrup sogn.

Tyrstrup Kirke var en smuk kvaderstenskirke, sandsynligvis fra 1100-tallet. (Nedrevet 1861. Den lå på kirkegården, ca. 100 m bag Degnemarken, hvor den nuværende kirke i 1861-63 blev bygget ud mod Haderslevvej). Christina Friederica havde sin faste plads i Tyrstrup Kirke og kom til gudstjeneste hver søndag sammen med sin kammerpige. De kunne komme usete ind og sætte sig i en stol, som kun præsten kunne se. Hun var jo koppearret og ønskede ikke at blive set af menigheden. Efter gudstjenesten, når resten af menigheden havde forladt kirken, tog præsten de to kvinder til alters. Men lige så ofte, som hun besøgte Tyrstrup Kirke, besøgte hun også "Salen" (kirkesalen) i Christiansfeld. Her var flere tjenester af kortere varighed, så hun havde rig lejlighed til at være med også her.

På Favervrågård havde Christina Friede-

rica indrettet stuerne meget smagfuldt med smukke møbler, spejle, malerier og kobberstik på væggene. Der var jagtskener med heste og hunde. Hundene var forsynet med halsbånd med mærket VH (v. Holstein). Der var landskabsbilleder fra omegnen, og der var familie-billeder, bl.a. malerier af ægteparret selv, selv om nogen gennem årene har tvivlet på, at det var hende – for den smukke dame i ridedragt er ikke arret! Men mon ikke bare maleren har været hensynsfuld?

Ægteparret boede hver for sig, og de havde hver deres tjenestefolk, som de behandlede meget forskelligt. *Han* hersede med sine og drev grovkornede løjer med dem. *Hun* var kærlig mod sine, ja, de var som hendes børn. Kammerherren brød sig ikke om det stille liv på gården og var mindst muligt hjemme. Helst tog han af sted og besøgte andre herregårde, hvor han var med på jagt og til jagtgilder. Han spillede kort med sine venner, drak og morede sig, også med andre kvinder. Undertiden kunne han være borte i dagevis. Men det fortælles, at også Christina Friederica undertiden spillede kort med ham. Måske forsøgte hun ligefrem at holde ham hjemme på den måde? Der er en beretning om, at kammerherren på et tidspunkt havde flyttet spillebordet til en anden placering i stuen og stillet kammerherreindens stol foran et spejl, således at han kunne se hendes kort i spejlet, mens de spillede. Videre fortælles det, at en af tjenerne herover blev så fortørnet, at han senere sladrede til sin frue. Da det kom kammerherren for øre, skulle han have taget tjeneren med op på et loftsværelse og skudt ham. Og ”*der blev en blodplet, som aldrig kunne fjernes*”! Om der er noget om historien, eller den er grebet ud af luften, ved vi ikke. Der

Maleri af kammerherre Christian Friedrich von Holstein. Brødremenighedens Museum. Foto: Olav B. Hansen.

står intet i kirkebogen om, at der skulle have fundet et dødsfald sted på Favervrågård, mens kammerherren levede.

Et par år efter sin mands død lod kammerherreinden en fløj bygge til stuehuset, og under arbejdet faldt en håndværker ned og slog sig ihjel. Det tog hun som et tegn fra Gud om, at hun ikke burde have bygget huset større. Så hun flyttede aldrig selv ind i den nye afdeling.

Maleri af Christina Friederica von Holstein. Fra kammerherreindens stuer i Brødre-menighedens Museum. Foto: Olav B. Hansen.

Sandsynligvis ret hurtigt efter købet af gården planlagde og igangsatte Christina Friederica anlæggelsen af en lille park, en romantisk have, i nær forbindelse med gården. En allé førte fra gården over til det lille anlæg, som hun kaldte "Mine tanker". Her opholdt hun sig meget gerne, og her havde hun nok sine bedste timer. Det 2,4 hektar store anlæg blev plantet til med forskellige træer og planter, som var skaffet rundt omkring fra. En del nok

fra andre herregårde. Og det siges, at Brødre-menighedens missionærer hjembragte mange planter til hende fra missionsområderne.

Desuden lod hun opføre forskellige bygninger og lysthuse i parken. I den ende, som er nærmest gården, blev der bygget en græsk pavillon, hvor hun tilbragte mange timer med læsning, håndarbejde og meditation – eller hun fik besøg. Mange lærde personer kom for at føre samtale med hende. Hun var selv veluddannet og fulgte godt med i tidens strømninger. Bl.a. hørte hun meget gerne nyt fra Brødre-menighedens missionsmarker og var især interesseret i arbejdet på De vestindiske Øer. Tjenestefolkene kom og serverede kaffe eller te for gæsterne. Det havde de tilberedt i "Kogehuset", tekøkkenet, i nærheden af Pavillonen.

I begge ender af det aflange anlæg fører en hvidmalet havelåge ind til herlighederne. Rundt omkring i anlægget var der spændende ting at kikke på. Når man færdedes ad de snoede gangstier, kom man forbi lysthuse, eremithytter (eneboerhytter) og damme med springvand. Dammene blev gravet ud i den ende af anlægget, som lå længst væk fra pavillon og kogehus. Springvandene er naturlige kilder, som blot er blevet forsynet med rør, stukket ned i grundvandet. I hver af de to eremithytter "boede" en eremit. Det var en legemsstor dukke i en passende dragt. Den ene sad ved et bord ved vinduet og læste i sin bibel. Den anden var åbenbart træt. Han lå på en briks i baggrunden og sov. Men fik han besøg, kom der liv i ham. Han for op af søvnen og næsten i hovedet på sin gæst! Det skyldtes en sindrig anordning: Når "gæsten" trådte over dørtrinnet, udløstes en mekanisme, som fik eneboeren til at springe op.

Pavillonen i Christinero. Privat foto, ca. 1990.

Lindelysthuse var plantet i forskellig størrelse rundt i anlægget. Det mindste i nærheden af pavillonen var beregnet til, at Christina Friederica kunne sove til middag her i varmt sommervejr. Det største lå nær ved Kogehuset, og her var plads til mange gæster, som kunne se solen gå ned over markerne vest for anlægget, mens de blev beværtet med kaffe eller te. Mod øst var der bygget et tårn med trappe op til en platform, hvorfra der var god udsigt over egnen og landskabet. Her i "Storkereden" kunne kammerherreinden og hendes gæster få serveret morgenkaffe, mens de beundrede udsigten, bl.a. til den gamle kirke i Tyrstrup og til Brødremenighedens kirke, som var indviet netop i 1777, samme år som

ægteparret von Holstein flyttede ind på Favervrågård.

Bag pavillonen, i det yderste hjørne af anlægget, på det sted, hvor Christina Friederica holdt sine daglige andagter, står et smukt lille skovkapel bag en stor grav med en granit-søjle. Her ligger kammerherreinden begravet med kongelig tilladelse. Christina Friederica ønskede, ifølge sit testamente, på bekostning af hendes efterladenskaber "et passende gravsted, varigt vedligeholdt og forsynet med et prunkløst monument af marmor". Men i Tyrstrup Sogn havde man indsamlet midler til at rejse et minde for hende, og derfor er gravstedet nok blevet flottere, end hun havde ønsket eller forestillet sig. Den støbte grav er så stor,

at der sagtens kunne være blevet plads til den hest og den hund, som de talrige myter har lagt i graven sammen med deres ejerinde, men gravstedet er indviet jord, og der foreligger beviser for, at myten ikke taler sandt.

Bag graven er der bygget et gravkapel, hvorfra der har været nedgang til gravrummet. Denne nedgang er dog for længst fjernet. Man har været i tvivl om, hvorvidt dette kapel er rejst i kammerherreindens tid, eller om det har været en del af udsmykningen ved graven. Størst sandsynlighed er der for, at det er bygget efter hendes død. Foran graven er rejst en rigt ornamenteret søjle med inskription på tysk, dansk og latin. Den danske tekst lyder:

STILLE SOM HENDES SIND VAR HENDES VANDEL
TROFAST OG FROMT VAR HENDES HJERTE
HENDES LIV VAR VELDAAD
DE FATTIGE VARE HENDES BØRN
OG LEDSAGET AF DERES VELSIGNELSER OG TAARER
VANDREDE HUN HJEM TIL GUD
DEN 6. JANUAR 1741 BEGYNDTE HUN SIT
TIMELIGE LIV
DEN 17. JUNI 1812 BEGYNDTE HUN SIT EVIGE

Efter hendes død har anlægget fået navnet Christinero. Ja, her fandt hun i sandhed sin ro – i livet som i døden.

Af skriftligt materiale fra Christina Friederica von Holsteins egen hånd er kun hendes testamente bevaret. Om bortskaffelsen af dokumenter og andre papirer skyldes hendes beskedenhed, eller måske har hun villet beskytte sin gemals eftermæle, det ved vi ikke. Men – som der står på latin på hendes mindesøjle ved graven, med citat fra Johannes' Åbenbaring 14,13 – ”de skal hvile efter deres

møje, for deres gerninger følger dem”. Og såvel de dokumenterede som de udokumenterede af hendes gerninger fortæller om et menneske, som ikke kun havde midlerne til at hjælpe, hvor hun kunne, men som også handlede ud fra den moral, hun havde lært af sin mor. Med respekt for andre mennesker og deres liv hjalp hun dem, som havde brug for det. I en tid, hvor der ikke var nogen social hjælp at få fra det offentlige, udgjorde hun den sociale støtte for nødlidende i hele det område, hun opfattede som sit.

Den 17. juni 2012 er det 200 år siden hun døde. Som hun hvert år er blevet mindet på denne dag lige siden sin død, således vil man også fejre 200 års dagen for hendes død eller hendes himmelske fødselsdag, som hun selv udtrykte det. Mon ikke rigtig mange vil komme og være med til at ære hendes minde?

Kammerherreindens grav i Christinero. Foto: Olav B. Hansen. Kammerherrens kiste er nedsat i familiens gravkapel i Lübeck.

HJÆLP TIL SDR. STENDERUP

Kammerherreinde Christina Friederica von Holstein var i hele sin tid på Favervrågård den sociale støtte i det store område, som omfattede den nordøstlige del af det daværende hertugdømme Slesvig, dvs. det vidtstrakte Tyrstrup Herred, som mod nord gik til Kolding å og fjord, samt det område, der senere blev benævnt som Haderslev Amt. Vi ved om tre landsbybrande i dette område. Den 27. juni 1807 skete der i landsbyen Sønder Stenderup det, som alle landsbyer dengang frygtede: Der udbrød ildebrand. I den kraftige blæst sprang gnisterne fra stråtag til stråtag, og ilden forvandlede på kort tid huse og gårde i hele den sydlige del af landsbyen til ruiner. De stakkels beboere måtte se deres ejendomme og bohaver forsvinde i luerne. På den tid fandtes der ikke noget sikkerhedsnet. Men heldigvis var der hjælp at hente for de nødlidte hos kammerherreinden på Favervrågård ved Christiansfeld. Som i Sdr. Stenderup sydøst for Kolding var der også i hendes tid storbrande i landsbyerne Anderup, vest for Christiansfeld, og Maugstrup ved Sommersted. Også her fik de skadelidte hjælp hos hende.

TESTAMENTET

I sin sidste tid var Christina Friederica meget svagelig. Før sin død fik hun nedskrevet sin sidste vilje, sådan som hun allerede længe havde udtænkt sig den. Hendes to eksekutorer var kammerherre og amtsforvalter Hans Rudolf Hjort, Haderslev, og justitsråd og herredsfoged i Tyrstrup Herred, Georg Diedrich Langreuter, som sammen med hendes kurator, dr. Müller, bemyndigedes til at træffe

yderligere nødvendige dispositioner efter hendes død, men i hendes ånd. Testamentet er underskrevet den 26. maj 1812, og hun sov stille ind den 17. juni.

Ifølge testamentet sikrer kammerherreinden alle sin trofaste tjenestefolk, *"som har holdt af mig i mine levedage, og som jeg har gelsket"* en fast årlig pension, så længe de lever, ligesom de skal have fri bolig på Favervrågård foruden møbler og alt nødvendigt til livets oprethold. Her skal de *"leve med hinanden i fred og ro og hjælpsomt række hinanden hånden"*. Der ydes engangsbidrag, pensioner eller gaver, f.eks. møbler eller vogne, til navngivne personer. Lægen får et bidrag mod at behandle de fattige uden salær. Skolerne – Brødre-menighedens kostskoler i Christiansfeld og Den lærde Skole, Latinskolen, i Haderslev – betænkes, således at der kan ansættes en ekstra lærer på sidstnævnte skole, og således at alle lærernes kår bliver forbedret. Til gengæld skal børn af ubemidlede modtage gratis undervisning. Der skal oprettes et forplejningshjem både i Tyrstrup og i Haderslev. I Haderslev blev det til det første sygehus i byen, og her blev den første kirurg i Sønderjylland ansat. Af forskellige årsager blev sygehuset dog først færdigt i 1839.

Brødremenigheden arver Favervrågård med alle bygninger, jorder og møbler, mod at lade tjenestefolkene blive boende, så længe de havde brug for det. Desværre har Favervrågård ikke kunnet bevares. Den forfaldne gård blev nedrevet i 2005.

CHRISTINA FRIEDERICAS SYGELEGATER

Oprindelig var der kun ét sygelegat. Men i 1864, efter krigen og våbenstilstanden, tabte

Christina Friederica Stiftelse, Gl. Kongevej 11. Forplejningshjem ved Tyrstrup Kirke, ifølge testamentet. I dag bolig i privat eje. Foto: Olav B. Hansen.

Danmark hertugdømmerne Slesvig-Holsten til Tyskland, og grænsen kom til at gå ved Frederikshøj, tre km nord for Christiansfeld. Nogle kongerigske enklaver i Vestslesvig blev skiftet ud med otte sogne nord for denne linje, så at "De otte Sogne" blev knyttet til Danmark. Befolkningen her var ikke tilfreds med, at kammerherreindens sygelegat fremover kun skulle gælde syd for den nye grænse, så legatet blev delt i to: Et for Haderslev Amt og et for De otte Sogne. Mærkeligt nok blev de to legater ikke lagt sammen igen efter genforeningen i 1920, og hvert år kommer der på kammerherreindens dødsdag den 17. juni en legatbestyrelse sydfra og en nordfra for at lægge blomster på graven i Christinero. Der er ændringer på vej. Legatbestyrelsen i Haderslev har søgt og fået tilladelse til at udbetale restsummen af det sydlige sygelegat til et passende formål (distriktspsykiatrien), og dette legat vil dermed ophøre.

Ifølge Sygelegatet kan der søges om hjælp

til og under sygebehandling samt til kur- og rekonvalescensophold i ind- og udland. Endvidere hjælp til proteser og andre tekniske hjælpemidler i forbindelse med sygdom eller andre legemlige handicaps m.v. Det er en betingelse, at de offentlige hjælpemidler på området forlods er udnyttet fuldt ud.

KILDEMATERIALE

Som tidligere anført, har Christina Friederica ikke selv bidraget med et righoldigt kildemateriale, idet hun formentlig har ladet alle papirer brænde. Vi har inskriptionen på søjlen ved graven. Vi har hendes testamente og præstens begravelsestale, men derudover ikke ret meget.

Vi er henvist til at søge oplysninger i Danmarks Adelskalender og på Landsarkivet i Aabenraa. Endelig giver Tyrstrupbogen god information om Favervrågård, ejerforhold og gårdens størrelse m.v. Og den gengiver Tyrstrup-deggen M. Hansens skildring fra ca. 1870, således som han har fået historien fortalt af en gammel mand, Christian Bryde, der i sin ungdom (1810-12) tjente på Favervrågård.

Endelig har flere forfattere givet deres bud. Dagmar Classen-Smith (1856-1911) har skrevet en roman, "Skyggen fra Favraahof", baseret på degnens beretning, og så har hun brygget videre på historien ud fra egen fantasi. Andreas Øster (1887-1982) har skrevet sine barndomserindringer: "Barn i Herrnhuternes Christiansfeld", og heri er en skildring fra Christinero. Kilder og myter omkring kammerherreinden er desuden mere udførligt beskrevet i min bog: "Christina Friederica von Holstein" fra 2009.

CHRISTINERO I DAG

Umiddelbart vest for rundkørslen ved Christiansfeld viser skilte af mod Bulladen og Christinero. Der er parkering på gruspladsen lige før Bulladen og den gamle præstegård. Herfra er der en smuk spadseretur gennem skoven Smedeholm, over en eng til det lille anlæg Christinero. I årenes løb har anlægget forandret sig. Den største forandring skete ved orkanens hærgen i december 1999 og ved den efterfølgende genopretning og genplantning. Skovfoged Preben Ravn skønnede dengang, at 80% af skovens træer var gået tabt. Men *"Stormens løb har sin lov, der blev lyst i vor skov!"*, og foråret 2000 åbenbarede en ganske anderledes skønhed. De fleste af de nye træer

tog godt fat, og de tidligere indeklemte træer bredte sig, mens det atter skød op fra skovbunden. Det har været spændende at følge alle disse faser og se, at Christinero gennem dem alle har bevaret sin charme og sin helt specielle stemning, som man mærker, straks man træder ind gennem de hvide låger.

Aktuelt kan berettes, at huse og låger i anlægget, som igen har brug for en kærlig hånd, vil blive sat pænt i stand til fejringen af 200 års dagen for kammerherreindens død den 17. juni 1812.

Den 16. juni 2012 – aftenen før kransenedlæggelsen i Christinero – opføres en musical, *"Fru Christine til Favervrågård"*, i Søstrehusetets korsal.

Et arrangement ved Kogehuset i Christinero.